

Sjónvarpsmálið á ...

(Framhald frá 1. síðu)
stöðir og studio ætlast at vera 3 til 3,5 mill. kr.

Omanfyrir nevnda verksmiðja býður sér til at standa fyrri allari byggingini og lána 85 pst. av byggekostnaðinum i eitt 8-9 ára skeið fyrri 7½% rentu p.a.

Landsstýrið heldur tó, at tað ræður um, so langt sum gjørligt at halda seg frá lánun i hesum føri, og vil heldur taka eftir íslendingum, sum stovnaðu sitt sjónvarp við at lata allan tollin av sjónvarpstólum i byggingun in. Landsstýrið vil tí skjóta upp, at hesin tollur verður settur til 700 kr. pr. tól fyrri at hava eina fasta meting av, hvat kann koma inn.

7000 sjónvarpstól

Eftir íslensku royndunum kunnu vit rokna við, at tað verða 7000 tól i Føroyum, tá ið alt landið kann siggja sendingarnar. Tað skuldi so statt kunna að komið 4,9 mill. kr. i byggingunin. Eitt fyribils lán verður óivað kortini neyðugt at hava i byggingini.

Tað ber væl til at byggja, so hvørt sum peningur er tokur. Til dómis liggur tað væl fyrri i fyrstani bert at hava eina hálva antenu og sendarar, sum bert eru nokur hundrad watt. Tað verður eingin tvígerð, og einki arbeiði og heldur ikki nakað annað tillar verður spilt burtur við hesi mannagongd. Tá ið hesar triggjar stöðir eru fullt út bygdar, fæst at siggja, hvat næsta stigið eigur at vera.

Neyðugt verður fyrri fyrst at fáa innivist i leigaðum holi, til spurningurin um bygging av

útvarpshúsi á Gladsheygg verður greiddur. Nóg mikið av peningi til at byggja hús fyrri fast valla fyrri omanfyrir nevndu figging, men eitt ikast kundi kanska fingist, og við biligum rakstri av sjónvarpi tey fyrstu árin, kann nakað fáast at loypa av til tilika bygging.

Tilfar til sjónvarpssendingar

Viðvíkjandi tilfari til sendingar liggur tað væl fyrri. Longu i 1965 tók útvarpið henda spurning upp við sjónvarpin her i norðanlonðum, um at veita fòroyingum sama fyrimun, sum veittur verður íslendingum, og arbeiðt verður framvegis fyrri at fáa sáttmálar og annað broytt, so at vit kunnu koma undir somu ella betri treytir.

Tað finnst fleiri filmsfeløg bæði i Europu og USA, sum leiga filmir út fyrri fast gjald. Hetta gjaldið er sum oftast sett eftir, hvussu nógv fólk koma at siggja filmirnar. Til dómis gjalda íslendingar 400 krónur i okkara peningi umtíman. Tað tykist i øllum førum vera betri líkindi fyrri at vit kunnu sleppa fyrri 200 krónur um tíman ímeðal, kanska lægri. Tó verða filmir til tíðindasendingarnar væl dyrari.

Norðurlensku sjónvarpin framlæða umleið 40% av sendingunum sjálvi, uttan íslenska, sum framlæðið 30%. Tað er ilt at skjóta uppá, hvussu nógv eitt føroyskt sjónvarp sjálvt skal gera av sendingum, men sørt kann tað ikki verða. Tó vil

tað altið verða avmarkað av, hvussu stór manningin er.

Danmarks Radio hevur boðið ser til at útbúgva fólk og veita hjálp, tá ið á stendur. Her er eisini talan um at lána tekniska úterð i ávisum førum. Vit kunnu eisini rokna við at fáa boðið líknandi hjálp frá hinum norðurlensku sjónvørp unum, serliga i fyrstani, um á skuldi staðið.

Sent verður 4 ferðir um vikuna

Íslendingar senda nú seks dagar um vikuna 11 mánaðar av árinum. I fyrstani sendu teir triggjar dagar. Teir siga nú, at rettast hevði verið ikki at sent meira enn 4 dagar. Kanska vit høvdu gjørt beinast i fyrstani at sent triggjar dagar um vikuna og verið varnir við at farið upp um 4 dagar.

Til amerikanskar, enskar, tyskar og franskar filmar verður neyðugt at gera føroyskan tekst. Hetta er krevjandi og stórt arbeiði.

Beinast man vera at reka útvarpið og sjónvarpið undir einum. Tað verða nógvir pengar spardir við tað, tí daglig umsiting og uppkreiving av gjöldum er i fastari legu frammanundan hjá útvarpinum. Summi almenn gjöld, ið útvarpið rindar, kunna óivað gerast felags fyrri útvarp og sjónvarp eins og fyrri ein stóran part eisini tíðindi og tíðindastovur. Her er ikki minst talan um grammafonplátu- og bandsavnið hjá útvarpinum.

Bestu ráðini munnu vera at

byrja við so fáum fólki sum gjørligt, og so vaksa talið so við og við.

Raksturir

Raksturir av sjálvum stöðunum eigur at koma undir sama rakstur sum FM-stöðirnar koma — ein serstøk radióeid, sum verður skípað undir telefonverkinum. Við at kasta ta teknisku umsitingina saman við telefonverkinum verður nógv spart.

Tað tykist sum, at árliga gjaldið fyrri sjónvarp fer at liggja um 240 krónur. Landsstýrið setir tí fram upp skot samsvarandi hesum um stovnseting av sjónvarpi i Føroyum.

Sjónvarpstollurin

I uppkotinum um stovnseting av føroyskum sjónvarpi verður mælt til, at føroyingar gera eins og íslendingar og lata tollinn-tøkuna av sjónvarpstólum fara til stovnsetingina. Tollurin á sjónvarpsmóttakarum er i løtuni 30%+13% innflutningsgjald ella tilsamans 43%. Kostar ein móttakari 1500,00 krónur i innkeipi, verður samlaði tollurin tá 774,00 krónur.

Eftir hesum uppkotinum skal einans tann vanligi tollurin av móttakaranum fara i grunn til bygging av sjónvarpi, meðan innflutningsgjaldið eins og higartil fer i landskassan. Fyri at letta um umsitingina verður eisini skotið upp, at tollurin á eikalutum fer i landskassan.

Tollurin á hvørjum móttakara verður settur til 700,00 kr. Hetta verður gjørt, fyrri at ein hollari meting skal fáast av hesi inntøku, ið er ætlað at vera grundarlagið undir stovnsetingini.

Skula tit brúka bil

persónkoyring ella skúla-koyring, so snarið tlf. 3456

Alexander Dalfoss

Telefon: 5146 - 5265
Telg.: Kjelbro, Klakkevik
Telex 20

MEIR VIRÐISGJALDIÐ

(Framhald)

En virksomheds indgående afgift er efter loven merværdiafgiften på virksomhedens indkøb af varer og ydelser til brug for virksomheden.

I princippet har de registrerede virksomheder altså fradrag sret for alle udgifter af omkostningsmæssig karakter. Fradragsretten for indgående afgift omfatter således ikke blot køb af varer og af materialer til fremstilling af varer, men også afgiften på opførelse, drift og vedligeholdelse af virksomhedens driftsbygninger, maskiner, værktøj, fabriks- og kontorinventar samt udgifter til varetransport o.s.v.

I loven er imidlertid opregnet forskellige indkøb, som ikke kan tages i betragtning ved opførelsen af den indgående afgift. Det drejer sig eksempelvis om indkøb af levnedsmidler, som foretages af en virksomhed til bespisning af personalet. Det er endvidere anskaffelse og drift af bolig for personalet og af børnehaver, feriehjem m.v. samt indkøb, som vedrører anden naturalafklonning af personalet. Indkøb til disse formål betragtes i afgiftsmæssig henseende som indkøb til endeligt forbrug; såfremt virksomheden

naturalafklonning betalte højere pengelon, måtte personalet betale afgift ved indkøbet af de pågældende varer.

Fradragsretten er endvidere begrænset således, at afgift af indkøb, der vedrører repræsentation og gaver, ikke kan fradrages.

Endelig kan der ikke fradrages afgift vedrørende personbefordring, herunder anskaffelse og drift af personkøretøjer, samt hotelophold.

Et særligt problem opstår naturligvis i de tilfælde, hvor en virksomhed foretager et eller andet indkøb, som ikke alene anvendes i den registrerede virksomhed, men også til en del af virksomheden, som ikke er registreringspligtig, eller even uelt til privat brug. Lovens udtrykkelige bestemmelse er her den, at kun indkøb, som udelukkende vedrører omsetningen af varer og afgiftspligtige ydelser, kan medregnes ved opgørelse af den indgående afgift. Finansministeren kan dog fastsætte regler om delvis fradragsret for afgift af indkøb, der ikke fuldt ud anvendes til virksomhedens formål.

Med hjemmel i denne bestemmelse til finansministeren er der i juni måned 1967 udstedt en bekendtgørelse om del

vis fradragsret for almindelig omsetningsafgift.

Reglerne i denne bekendtgørelse går groft sagt ud på, at afgiften af anskaffelser, som tilfælle tjener et privat formål, kan medregnes til den indgående afgift på grundlag af en skønsmæssig fordeling mellem de to formål. I det omfang, hvori det er muligt, anvendes samme fordeling, som den pågældende ligningsmyndighed lægger fæl grund for skatteansættelsen.

Efter moms-lovens regler (§ 17) skal der for enhver leverance af varer eller afgiftspligtige ydelser fra en registreret virksomhed udstedes faktura til modtageren. Fakturaen skal være forsynet med udstedelsesdato og indeholde oplysning om leverandørens navn og adresse, modtagerens navn og adresse samt leverancens art, omfang, afgiftspligtige værdi og afgiftsbeløbet.

Udsteder modtageren afregningsbilag til selgeren, der indeholder de oplysninger, som kræves i en afgiftsfaktura — f. eks. mejeriers og slagteriernes afregningsbilag til landmændene og fiskeauktionernes afregningsbilag til fiskerne — anses faktureringspligten hermed som opfyldt.

Fritaget for at udstede fakturaer er dog detailhandlere, men det kan i visse tilfælde alligevel blive nødvendigt for detailhandlerne at udstede afgiftsfakturaer. Dette gælder, hvis køberen er en registreret virksomhed, som ønsker at udnytte sin ret til fradrag for afgiften af det pågældende køb.

Da det kunne forudses, at det i visse tilfælde ville være meget vanskeligt for virksomhederne at opfylde de almindelige faktureringskrav fuldt ud, er der i loven indsat en bestemmelse, hvorefter finansministeren kan fravige reglerne om fakturaernes indhold for så vidt angår transportvirksomheder samt for salg fra selvbetjeningslagre, torvesalg o. lign.

For så vidt angår landbruget og fiskeriet m.v. var der i det oprindelige lovforslag om merværdiafgift ingen særegler. Disse erhverv skulle angive og indbetale merværdiafgiften hvert kvartal ligesom de øvrige erhverv.

Fra landbrugets side blev der imidlertid allerede under drøftelserne i folketingsudvalget i sommeren 1965 fremsat krav om, at landbruget kun skulle indsende afgiftsangivelse én

gang om året i forbindelse med den almindelige årlige regnskabsafslutning for den pågældende landbrugsbedrift. Afgiften for det pågældende regnskabsår skulle herefter indbetales i 4 lige store kvartalsrater i løbet af det følgende år. Landbruget begrundede sit krav om årsangivelse alene med praktiske hensyn, idet de slog på, at landbrugets regnskabskonsulenter — som forudsås at skulle yde de enkelte landmænd bistand med afgiftsopgørelserne — kun ville have kapacitet til at klare dette én gang om året.

Imidlertid ville et sådant system betyde, at afgiften af landbrugets merværdi kom til at indgå i statskassen med et års forsinkelse, ligesom landbrugets likviditet ville blive forbered med et tilsvarende beløb nemlig 5 á 600 mill. kr.

Finansministeren kunne derfor ikke gå ind for landbrugets ønske.

Lovens ordning for landbrug et og fiskeriet m.v. er senere blevet den, at afgiftsperioden er på 6 måneder, og at afgiften for en afgiftsperiode forfalder til betaling med halvdelen den 1. i den sjette kalendermåned efter afgiftsperiodens udløb og halvdelen til betaling i den niende kalendermåned efter afgiftsperiodens udløb. Beløbene indbetales 20 dage efter, at de er forfaldne til betaling.

(Framhald)